

душата си, че успѣхътъ му по турски и по нѣкои други предмети билъ слабъ, и затова решилъ да го повърне обратно въ Сопотъ, дето тоя езикъ се изучавалъ вече твърде усилено. Но и тукъ, въпрѣки желанието на бащата, младиятъ Вазовъ не научилъ турски. Единъ день баща му му подалъ една турска телеграма отъ нѣколко думи да я преведе. Голѣмо било очудването му, когато разбралъ, че синъ му не можалъ да я прочете. „Ти си лапалъ мъглата въ Пловдивъ, синко! Тоя телеграфъ е отъ Ковачева, когото сме повикали отъ Ловечъ за даскалъ тукъ и който обажда, че иде. Ти ще учишъ при него турски!“ Но и при новия учителъ Вазовъ не научилъ турски, защо нѣмалъ желание и защото всѣки день се увеличавала омразата му къмъ турцитѣ и къмъ тѣхния езикъ и държава.

Скоро следъ тая случка Вазовъ напусналъ и училището, но продължавалъ да се учи самъ. Той търгувалъ на бащиния си дюкянъ и помагалъ на баща си. Заедно съ това почналъ да пише стихове, като драскалъ и по тефтеритѣ на дюкяна. Строгиятъ му баща не гледалъ съ добро око на тия стихотворни упражненія и веднажъ го изхокалъ гнѣвно: „Тия дивотии, дето ги пишешъ, ще те нахранятъ ли, бе магаре недно?“ Това накарало Ивана да се крие въ едно влажно килерче и да пише вечеръ, тайно подпомаганъ отъ майка си, която му давала свѣщи.

Презъ 1869 година силна буря изкъртила и повалила исполинския боръ въ двора на сопотския манастиръ. Вазовъ билъ потресенъ отъ това и тогава замислилъ и се опиталъ да напише стихотворението „Борътъ“, което той смѣта за начало на своята литературна дейность, и което изведнажъ обърнало вниманието на българскитѣ читатели къмъ